

HET VERVLOEKTE HUIS

Van Lydia van Houten verscheen eveneens
bij Kabook *uitgevers*

Doodstil

In de Young Adult Fantasy-reeks Teken van Drie:

Codex Vetus
Codex Bewakers
Stella Maris
Vloek van de Vuurdraak

Meer weten over Lydia van Houten?
www.lydiavanhouten.nl

LYDIA
VAN HOUTEN

HET VERVLOEKTE HUIS

THRILLER ^ KABOOK

Eerste druk juni 2016
Tweede druk juli 2016

© Lydia van Houten
© 2016 Kabook Uitgevers

All rights reserved
Alle rechten voorbehouden

Redactie: *Tamara Geraeds*
Omslagontwerp: *Albadoro Publishing*
Omslagbeeld: *iStockphoto*
Foto auteur: *Kees Rutgers*

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl
www.lydiavanhouten.nl
www.tekstbureaucharizma.nl

"De duisternis gaat voorbij. Er zal een nieuwe dag aanbreken. En als de zon schijnt, zal hij helderder schijnen dan ooit."

-J.R.R. Tolkien -

Ik trok mijn kraag hoog op, tot over mijn oren, om mijn gezicht te beschermen tegen de bijtende kou. Ook al was het ruim acht maanden geleden, de frustratie verdween niet. De woede kroop in me omhoog; als een knoop zat het om mijn maag. In het begin was er die tergende machteloosheid. Daarna verdriet. Uiteindelijk was er alleen woede over. Nog altijd kon ik het geen plaats geven. Mijn man, Steven, die zelfmoord had gepleegd. Zomaar. Vanuit het niets.

Ik zoog de frisse boslucht naar binnen en hoestte vrijwel meteen. Het was deze overweldigende natuur. De immense ruimte. Ik kon er niet aan wennen, hoe ik ook mijn best deed. Het Canadese landschap was zo anders dan thuis in Nederland. Er overviel me steeds weer een gevoel van melancholie als ik te lang naar de bergen staaarde, met hun grillige winterse toppen. De hoogte maakte dat ik me kleiner voelde dan goed voor me was. In Amsterdam had ik daar nooit last van gehad, nooit

voelde ik me klein. De op elkaar gestapelde woningen en drukke winkelstraten hadden gek genoeg nooit zo'n beklemmende uitwerking op me gehad. Maar hier – hier was alles anders. Misschien was het gewoon té wijds, té groots. En de frisse lucht was zo overdreven schoon dat het me bijna ziek maakte. Elke keer als ik de koele lucht diep inademde moest ik hoesten.

Ik wendde mijn blik van de bergen af, naar het huis. Mijn huis, hoe onwerkelijk dat ook nog steeds was. Midden in een niemandsland, midden in het bos. Ik zuchtte, herinnerde mezelf er doorlopend aan dat ik deze emigratie echt zelf had gewild. Al was de verhuizing van Nederland naar Canada nogal abrupt geweest. Als een vlucht voor het verleden.

Ik stampte met mijn voeten om de doorbloeding naar mijn tenen, die ondertussen gevoelloos waren, op gang te krijgen. Het was niet eens het huis of de kou, maar vooral de rust die ervoor zorgde dat ik te veel na ging denken.

'Niet doen. Niet piekeren. Het komt allemaal weer goed. Ooit komt het goed.' Als een mantra herhaalde ik het. Het zou zelfs goedkomen met Valerie, die de laatste dagen niets anders leek te doen dan mij dwarszitten. Ze maakte het tot haar levensdoel. Met opmerkingen over hoe ik haar mee had gesleurd in deze hel. Hoe ik haar leven overhoop haalde. Over haar vriendinnen die ze was verloren. Jason nam het altijd voor me op. 'Laat mama met rust!' riep hij Val na als ze weer een van haar puberale driftbuien had. Vaak reageerde ik niet. Blijkbaar had ze deze uitlaatklep nodig. Dat was wat ik mezelf voorhield. Keer op keer herhaalde ik in mijn hoofd: 'Het komt goed, Mika. Je beslissing is goed. Het wordt beter.'

Slechter kan namelijk niet. Beter opnieuw beginnen, hier op een godverlaten stukje van Canada.' De plek waar ik een restje van Steven hoopte te vinden. Iets waardoor ik dichter bij hem kon zijn. Misschien zou ik hier een aanwijzing vinden; iets waardoor ik zou kunnen begrijpen waarom hij het had gedaan. Waarom Steven ons had verlaten. We waren toch gelukkig? Ik hoopte aanwijzingen te vinden in zijn verleden. Een verleden dat ik niet kende. Waar ik maar een klein deel van uitmaakte. Wie was Steven echt geweest? Had ik hem ooit wel gekend? Deze vragen spookten de laatste maanden vaak door mijn hoofd.

Ik wreef in mijn handen, die ondanks de handschoenen ijskoud aanvoelden. Ik blies er warme lucht overheen, die als stoom uit mijn mond kwam. *Genoeg nu, Mika. Vergeet het.*

'Gollum!' riep ik hard. Onze hond kwam tevoorschijn uit een struik verderop en rende kwispelend naar me toe.

Zuchtend opende ik de deur van mijn nieuwe huis. De husky sprong vrolijk naar binnen, rende naar zijn bak en slobberde het water op.

'Hé mam, wil je koffie?' Valerie kwam op me af met een dampende beker.

'Oh, wat lief, schat,' glimlachte ik. 'En jullie hebben het ontbijt klaargemaakt? Waar heb ik dit aan verdiend?'

Jason knabbelde aan een boterham en leek me niet op te merken. Valerie haalde haar schouders op en ging aan de gedekte tafel zitten. Net toen ik plaats wilde nemen legde ze een schooltas voor me neer. Ze frunnikte nerveus met haar vingers door haar lange donkerblonde haar en schoof haar lege bord opzij. Daarna kreeg ik een

smekende blik van haar, met een pruillip. Ze vouwde haar handen ineen, waardoor het leek alsof ze aan het bidden was. Ik zuchtte. Ik wist wat er ging komen. Toch vroeg ik het.

‘Wat is er?’

‘Dat ding kan écht niet meer, mam. Ze lachen me allemaal uit op school. Daarom heb ik met Laura afgesproken mee te gaan naar The Mall. We zijn vandaag toch vrij. De leraren hebben een studiedag. Sally brengt ons en gaat mee.’

Ik snoof het aroma van de koffie op en klemde de beker stevig tussen mijn ijskoude handen. De stoom die naar boven walmdes verraadde dat ik me zou gaan branden. Toch nam ik onverschrokken een slokje. Inderdaad gloeiend heet. Met spijt zette ik de beker voor me op de keukentafel, waar we voor het eerst sinds we hier woonden samen aan zaten, in plaats van op de bank voor de tv zoals de afgelopen maanden. Het voelde enigszins ongemakkelijk - als verraad zelfs - om te doen alsof we een normaal gezin waren.

Jason duwde met zijn wijsvinger in zijn brood. De korstjes lagen al afgescheurd op de rand van zijn bord. Ik negeerde het. Sinds de dood van zijn vader ontzag ik hem eigenlijk te veel.

‘Sally? Wie is Sally?’ vroeg ik. Valerie sprong op, griste haar tas van tafel en gooide het ding demonstratief in de prullenbak naast de koelkast.

‘De moeder van Laura, mam. Je weet wel, van school?’

‘Van school?’

‘Ja. Laura was hier eergisteren. Weet je nog? Ze gaan vandaag voor inkopen naar Port Hardy, met de ferry.’

Laura en ik mogen shoppen van haar moeder. Ik mag toch wel mee?’

Het stoorde me dat ze mijn toestemming pas achteraf vroeg.

‘En wat nu als ik het niet goed vind? Ik ken die mensen helemaal niet.’

Ze bromde iets over dat ze nooit iets mocht. Dat het mijn schuld was dat ze een kutjeugd had. Maar ineens sloeg ze om. Zomaar, van het ene op het andere moment. Ze lachte, pakte haar bord van tafel en zette het in de gootsteen. Daarna kwam ze voor me staan, boog haar hoofd en toverde een innemende glimlach om haar mond. Voor haar zestiende jaar was ze behoorlijk lang. De sproeten die ik stuk voor stuk kende had ze systematisch weggewerkt, onder een laag foundation die net een té gele kleur had voor haar bleke huid, waardoor de afzetting op haar kaaklijn onnatuurlijk werd. Haar lange haren hingen sluik langs haar gezicht. Haar kleding was casual. Het waren de accenten die verraadden dat Valerie nog steeds een voorkeur had voor zoetroze. Iets wat ze had meegenomen uit Nederland, waar ze haar roze kamer had moeten achter-laten. Het kwam terug in de sjaal die om haar nek gedrapeerd was en in haar opzichtige oorbellen.

‘Ah, please, mammie? Kom op. Eindelijk kan ik eens iets anders doen dan alleen maar hier hangen en naar school gaan. Ik heb al geen leven meer. Alsjeblieft?’

Opnieuw sloeg ze haar handen ineen. Ik kreunde, zuchtte, wist dat ik toe zou geven. Jason stond op en gooide zijn korstjes in de bak, boven op de tas. Vanuit mijn ooghoek zag ik het gebeuren. Hoe de slungelige

jongen nog omkeek of ik zag wat hij deed. Vroeger had ik er wat van gezegd. Zeker omdat hij er een gewoonte van maakte om alles voor de helft op te eten.

‘Goed. Maar ik wil wel het nummer van Sally.’

Valerie maakt een sprongetje, omhelsde me kort en heftig en rende de trap op.

‘Komt voor elkaar. Ik zoek de schoollijst met telefoonnummers!’

‘Ja, doe maar.’ Ik stond op om de tafel af te ruimen. ‘Jason, vergeet je Gollum niet te voeren?’

Alsof de hond het aanvoelde, kwam hij bij me staan, staarde me met zijn blauwe ogen aan en kwispelde enthousiast. De husky was ook een erfenis van Steven. Toen ik een half jaar zwanger was van Jason, kwam hij met de aandoenlijke pup aanzetten. Hoe kon ik dat beestje weigeren, met zijn veel te grote poten, roze tong en zachte vacht? Destijds vroeg ik me af hoe dat moest, in Amsterdam, maar hier was de husky helemaal op zijn plek. Alles viel op een idiote manier perfect op zijn plaats. Behalve dan dat Steven me achter had gelaten, met al zijn geheimen; zijn verrassingen, zoals ik het nu noemde.

‘Mag ik daarna buiten spelen?’ zei Jason.

‘Prima. Neem Gollum dan ook meteen mee.’

De hond sprong enthousiast tegen Jason aan, die hem een aai over zijn kop gaf. Dat leverde hem een lik over zijn gezicht op. Misschien was het waar wat Steven had gezegd. *“Elke jongen heeft een kameraad nodig.”* spookte het door mijn hoofd. De klank en intonatie kon ik nog steeds horen. Het vervaagde. Net als zijn gezicht, dat ik elke dag iets minder scherp voor me zag. Het loste steeds verder op, tot het onzichtbaar werd. Hij had gelijk gehad,

zeker met deze beslissing. Het was alsof hij in de toekomst had kunnen kijken. Dat hij had gezien hoe Jason zich vastklampte aan Gollum. Hoe deze hond zijn verdriet deelde. Een geheim verbond waar ik niet tussen kon komen. Ook al zei ik hem dat hij altijd met me kon praten, dat jongens mogen huilen, dat hij zijn emotie mocht tonen, hij deed het niet.

De koffie stoomde niet meer. Ik ging zitten en nam een slok. Jason liep naar de kast en pakte zijn voetbal. Hij stuitte er een paar keer mee, het geluid hard op de houten vloer. Gollum sprong enthousiast mee. De kleine jongen leek qua postuur jonger dan zeven jaar. Hij zag er breekbaar uit. Toch was hij het laatste half jaar verouderd. Zijn onbevangenheid en jongensachtige uiterlijk waren weg. Hij had nog altijd die sprekende blauwe ogen onder zijn donkerblonde pony zitten, maar zijn glimlach was verdwenen.

‘Tot later!’ riep hij.

‘Is goed, schat.’

De voordeur klapte dicht en ik dwaalde af, terug naar het verleden. Naar een jaar terug, toen we nog een normaal gezin leken. Bijna perfect. Behalve dat Steven vaak weg moest voor zijn werk. De momenten dat hij er was waren gelukkig geweest. Dan waren we compleet. Alleen was Valerie tegendraads tegen Steven, vooral wanneer ze een weekend bij haar vader had gelogeed. Dan kwam ze altijd vinniger terug. Bozer. Alsof Steven nooit iets goed kon doen. Maar dat was logisch, vertrouwde Dianne me toe. Dianne was sinds kort de nieuwe vrouw van Thomas, de biologische vader van Valerie. Vreemd genoeg kon ik het meteen met haar

vinden. Ze was vlot, scherp, pittig en sarcastisch grappig. Een ander type dan ik kon plaatsen bij mijn lakse, bijna stoïcijnse ex-partner. Dat was ook de reden dat ik van hem gescheiden was. Of misschien kwam het toch door Steven, die meteen een onuitwisbare indruk achter had gelaten bij onze eerste ontmoeting. Hij was zo anders dan de vader van Valerie. Vol ambitie en vuur. Iemand die wist wat hij wilde en het zou krijgen. Hij was ook journalist, maar had echt overal contacten en schepte graag op over zijn vrienden in de onderwereld. Heel anders dan mijn baan bij de regionale krant, waar ik - als ik geluk had - op mocht komen draven als de burgemeester een lint door moest knippen. Negen van de tien opdrachten waren tergend saai. Ik bezocht bejaardentehuizen, scholen, schoonmaakprojecten en politieke manifesten. Toch hield ik van mijn baan. Als ik er niet over schreef, wie dan wel?

Ik zuchtte en staaarde naar mijn koude kop koffie. Waarom had ik dat eigenlijk allemaal opgegeven? Voor het idiote idee dat ik mijn eerste boek beter hier kon schrijven? Of omdat ik sinds Stevens dood rusteloos was geworden, zoekend naar elke strohalm die me het idee gaf dat hij er nog was? Wat zocht ik hier echt? Wat deed ik hier? En vooral: waarom had Steven voor me verzwegen dat hij een huis in Canada had?

‘Hier mam.’ Ik schrok op en zag Valerie met een blaadje voor mijn neus zwaaien. ‘Het nummer. Ik heb het voor je opgeschreven, dat vroeg je toch?’

Ik humde wat en pakte het blaadje van haar aan. Met mijn wijsvinger ging ik over de letters heen: Laura Hanson, met een hartje erachter.

Ik trok mijn mobieltje uit mijn zak en zag meteen dat er geen bereik was.

‘Verdomme,’ momperde ik. ‘Overal ter wereld heb je tegenwoordig bereik, behalve hier.’

‘Ja, dat wilde je toch? Lekker rustig? In de natuur?’

Nog voordat ik kon reageren ging ze verder. Alsof ze wist wat er kwam. Dat ik wilde zeggen: “*Niet zo brutaal jongedame!*” Nu dacht ik het alleen maar.

‘Laura en Sally komen me zo ophalen.’

‘Oh?’

‘Dan kun je meteen kennismaken. Het zijn onze burens, mam. Misschien mag Laura hier volgende week logeren?’

Ik mompelde zacht dat ik dat liever niet had, omdat ik haar niet kende en op dat moment ging de bel.

‘Ik doe wel open.’ Valerie was met vijf stappen bij de voordeur die ze elegant openzwaaide. Een mager meisje stapte over de drempel. Ze was iets kleiner dan Valerie, die haar met een omhelzing begroette en het was net of ze eeuwenoude vriendinnen waren.

Ze sprak Laura accentloos aan, in een Engelse woordenstroom, alsof ze al jaren in Canada woonde. Voor mij was omschakelen lastig. Ook al had ik tot de verhuizing gedacht dat ik prima Engels sprak. Wie weet had het met leeftijd te maken. Hoewel? Telde dat echt al mee op je drieënveertigste? Gelukkig leek de moeder van Laura vriendelijk. Ook al droeg ze een lange jas, ik zag hoe tender ze onder haar kleding moest zijn. Ze had haar blonde, tegen het rossig aanlopende haar in een knot gedraaid. Hier en daar zaten er wat haarsprietjes los. Ik liep op haar af, stak mijn hand uit en stelde me voor als Mikayla Jackson.

‘Sally Hanson,’ zei ze vriendelijk. Meteen besprong Valerie me, haar vriendin aan haar arm meetrekkend.

‘Mam, dit is Laura,’ zei ze in haar beste Engels. Ik knikte vriendelijk naar het meisje. Ze had hetzelfde springerige haar als mijn dochter, grote ogen en ze loenste een beetje. Iets dat haar op een grappige manier aantrekkelijk maakte.

Ze had een jongensachtig uiterlijk, door haar zware donkere wenkbrauwen. Ze was anders dan ik me een Laura voorstelde, ook al kende ik geen andere Laura’s. De naam had me een idee gegeven van een blond poppetje, wat deze Laura zeker niet was. Ik mocht haar meteen.

‘Leuk om eindelijk onze nieuwe buurvrouw te leren kennen,’ zei Sally. ‘We wilden al eerder langskomen, Robert en ik, maar wachtten eigenlijk een geschikt moment af. Maar ja, wat is een geschikt moment, hè? Hij wilde niet mee shoppen, dus je zult hem later wel ontmoeten.’ Ze glimlachte. ‘Wij wonen daar.’ Ze wees met haar rechterhand in een richting achter haar.

‘Tja, wat is een geschikt moment,’ knikte ik bevestigend.

‘Wij dachten dat jullie misschien rust wilden hebben. Door eh... nou ja, door wat er allemaal is gebeurd.’ Meteen verbleekte ze en beet op haar lip, alsof ze iets verkeerd had gezegd.

Buiten hoorde ik Gollum blaffen.

‘Ik praat er liever niet over. Het is alsof hij nog bij ons is.’

Sally knikte en keek nieuwsgierig naar binnen. ‘Het is net als voorheen. Je hebt niets veranderd.’

‘Ik kon het niet. Het was ook een schok om te ontdekken dat dit huis er was.’

‘Wij vonden het ook raar,’ zei Sally. ‘Dat we ineens een buurvrouw hadden. Steven kwam hier nog af en toe. Eens per jaar. We vonden het vreemd dat hij altijd zo snel vertrok.’

‘Mij vertelde hij dat hij op zakenreis ging. Voor zijn werk. Reportages, relaties onderhouden. Hij was vaak weg voor zijn werk. Ik zocht daar nooit iets achter.’ Sally keek me indringend aan. ‘Hoe wist je het eigenlijk? Van dit huis?’

Ik haalde mijn schouders op. Hoewel het verhaal brandde op mijn lippen, vond ik het te vroeg om haar in vertrouwen te nemen. Want ik was behoorlijk geschrokken van de koopakte die ik twee maanden na Stevens dood in de brievenbus vond. De notaris had alles in orde gemaakt en toen had ik ineens mijn eerste koophuis. De hele tijd vroeg ik me alleen maar af hoe mijn man dit jaren verborgen had kunnen houden. En vooral waarom.

Blijkbaar had Sally in de gaten dat ze geen antwoord kreeg. Ze draaide zich om naar de twee meiden, die nu samen op de bank zaten te giechelen.

‘Is het goed dat we Val meenemen naar het vasteland?’
‘Prima.’ Ik glimlachte bij het woord vasteland.

Bij aankomst hadden we ons verwonderd over de plaats. Het huis lag op een eiland tussen Vancouver en Vancouver Island in. Met de ferry waren we zeker twee uur onderweg geweest om er te komen. De isolatie had me meteen geschokt. Het huis leek gebouwd in een van de meest afgelegen gebieden. Vlakbij een plaats dat niet

meer was dan een paar straten: Rocky Roads. Een toepasselijke naam, want Rocky Roads was behoorlijk onbegaanbaar. Zeker het buitengebied waar ik sinds kort met de kinderen woonde. Dat was omringd door bos, water en bergen. Ons huis lag niet ver van het water en er hoorde een steiger bij. Ik vond het allemaal prachtig, tot ik de kleine zeilboot zag liggen en me realiseerde dat Jason er op een dag mee zou varen. Dat hij me zou vragen om het hem te leren. Iets wat ik liever niet had, omdat ik nooit had leren zwemmen.

‘Hoe laat komen jullie terug?’ vroeg ik.

Valerie kwam met mijn schoudertas aanzetten. Een teken dat ze geld uit de portemonnee verwachtte.

‘Rond vijf uur zijn we wel weer terug,’ antwoordde Sally.

‘Twee uur heen met de ferry, twee uur terug en drie uur aan land,’ rekende ze hardop uit.

‘Zeven uur,’ rekende ik corrigerend met haar mee. ‘Het is nu bij elven. Dus dan zijn jullie rond zes uur terug.’

Sally knikte.

‘We moeten kleren hebben en dan doen we meteen wat boodschappen. Met drie uur moeten we het wel redden.’

Ik trok wat papiergeld uit mijn portemonnee en gaf het aan Valerie.

‘Hier. Dit moet genoeg zijn, koop er maar iets leuks van.’

‘Heb je iets nodig? Dan neem ik het mee,’ vroeg Sally. De twee meiden liepen giechelend naar buiten.

Ik schudde mijn hoofd.

‘Weet je het zeker? Het leven hier op het eiland is anders,’ merkte Sally op. ‘Als ik jou was zou ik die

schappen daar gebruiken voor conserven. Je wilt niet ingesneeuwd raken zonder voorraad.'

Ik knikte, dankbaar voor haar waarschuwing. 'Ik zal eraan denken. Mac's heeft niet alles, dat had ik al door.' Mac's was een winkel en een tankstation ineen. Een van de weinige winkels in de buurt. Makkelijk voor wat kleine boodschappen, maar schrikbarend duur.

Sally lachte haar tanden bloot. 'Nou, wij kopen alleen bij Mac's als het echt niet anders kan. Anders zouden we binnen de kortste keren blut zijn.'

Ze liep naar buiten en ik volgde haar op de voet.

'Mocht er iets zijn, Robert is gewoon thuis. Je weet maar nooit met al die beren.'

'B-beren?' stotterde ik.

'Oh ja, grizzly's. En wapiti's natuurlijk.'

'Wa-wat?'

'Die zijn nog het minst erg.'

Lachend stapte ze achter het stuur van de pick-up en draaide haar raampje open.

'Pas vooral op voor die verrekte wolven. Hongerige wolven vreten alles op wat ze kunnen vinden. Heb je wel een geweer in huis?'

O, kut. Ik schudde mijn hoofd en besepte ineens hoe onvoorzichtig ik tot nu toe was geweest.

'Nou, dan zou ik er zeker een aanschaffen.'

Ze gaf gas en ik zwaaide het gezelschap na tot ze uit het zicht waren verdwenen, terwijl ik mijn omgeving scherp in de gaten hield. Was het waar? Waren er wolven? Tot nu toe was Gollum niets op het spoor gekomen. Sally overdreef vast. Enigszins gerustgesteld ademde ik de zoete, koele boslucht diep in. Mossig. Notig en

kelderachtig tegelijk. Ze zei het vast om me bang te maken. Misschien was ze wel jaloers.

Dromerig staarde ik naar het grote wateroppervlak en de steiger vlak achter ons huis. Was het niet perfect om mijn eerste boek hier te schrijven? Wie kreeg er ooit zo'n kans? Met het geld dat Steven mij na had gelaten, kon ik in ieder geval het komende jaar overbruggen. Precies de tijd die ik nodig had. Tevreden keek ik naar het mooie plaatje en ineens schoot het door me heen. Iets klopte hier niet. Maar wat? Wat was het? Mijn ogen priemden in de verte. Ik kreeg er geen grip op, maar mijn moederlijk instinct kwam omhoog. Waarschuwend. Een akelig voorgevoel dat ik niet kon plaatsnemen. Ik kneep mijn ogen samen en met een schok kwam het binnen. Waar was de boot? Waar was verdomme die vervloekte boot?

'Jason?' riep ik luid terwijl ik de steiger op rende. Aan het einde bleef ik staan, turend over het wateroppervlak. Nergens een teken van een boot.

'Jason!' schreeuwde ik opnieuw. Ik draaide me terug naar het huis. Was mijn ergste nachtmerrie uitgekomen?

Weer schreeuwde ik zijn naam, wat een vreemde zachte echo veroorzaakte. Verder kwam er geen reactie terug.

'Gollum? Hier, Gollum!' Ik floot op mijn vingers.

Niets!

Vanuit mijn ooghoek zag ik een voetbal op het water drijven. Jasons voetbal. Verdomme. In gedachten zag ik hem om hulp roepen, vechtend voor zijn leven in het ijskoude water. Hij zou verkrampen en met zijn laatste krachten mijn naam roepen en ik kon hem niet helpen. Verdronken omdat ik geen zwemdiploma had. Misschien hield hij zich vast aan Gollum. Die kon zwemmen. Of

zou de hond daar niet sterk genoeg voor zijn? Zou hij steeds kopje onder gaan, Jason meetrekkend naar de bodem. Nee, niet aan denken! Hulp. Ik had hulp nodig. Als ik zou springen zou ik meteen verdrinken. Dan zou Jason niets aan me hebben. Ik moest hulp halen. Meteen.

Zo snel als mijn benen me konden dragen rende ik de steiger af en stormde het huis in. Ik griste mijn mobieltje van de keukentafel en drukte hem aan. Net toen ik het alarmnummer wilde intoetsen zag ik de melding. Geen bereik.

‘Fuck!’ Vloekend en tierend rende ik naar mijn tas en trok er mijn autosleutels uit. Eigenlijk was het Stevens auto. De monsterbak had onder een stuk zeil naast het huis gestaan.

Net als het bootje was het een van de aangenaamste verassingen sinds maanden, zeker omdat alles in Rocky Roads zo afgelegen lag. Ik had me tijdens een tankbeurt door de eigenaar van Mac’s laten vertellen dat het een oudje was, maar praktisch onverwoestbaar. Van echte Canadese makelij, had hij trots gezegd. Altijd betrouwbaar.

Met de sleutels trillend in mijn handen rende ik naar de auto, sprong er met een soepele beweging in en draaide de sleutel om. Toen de motor met het geluid van een vliegtuig aansloeg ademde ik opgelucht uit.

Waar moest ik heen? Ik draaide het stuur en reed richting de plek die Sally had aangewezen. Ik moest zo snel mogelijk hulp halen en haar man was thuis. De auto kraakte dreigend en ging op en neer op de modderige wegen. Af en toe slipte een van de wielen weg, maar door tegen te sturen kreeg ik weer grip. Mijn adem stakte in

mijn keel. Doodsbang was ik om vast te raken midden in dit bos, terwijl Jason voor zijn leven vocht.

Eindelijk werd de weg iets breder. De bomen stonden minder dicht op elkaar. Ik begaf me duidelijk op een weg die minder geïsoleerd lag. Hij ging over in een verharde weg. Met mijn rechtervoet drukte ik het gaspedaal diep in en na een paar minuten zag ik het huis aan de linkerkant van de weg, die schuin naar beneden liep. Het was precies dezelfde houten bouwstijl als mijn huis. Ernaast liep een gelijksoortige kade.

Ik gooide het stuur om en reed de modder in, naar beneden. Ik trapte zo hard op de rem dat mijn hoofd naar voren schoot en bijna het stuur raakte.

‘Kut!’ Vloekend stapte ik uit en terwijl ik mijn portier dichtsloeg zag ik het. Twee zeilbootjes aan het einde van de steiger. Mijn hart maakte een sprongetje en ik rende naar de zeilboten toe. De linkse leek waarachtig op mijn boot. Ik hurkte en inspecteerde de naam, die er in sierlijke blauwe letters op stond geschreven:

Eowyn

Mijn boot! Dus Jason was hier? Lang had ik niet om erover na te denken. Er sprong iets tegen me aan, waardoor ik mijn evenwicht verloor en van de steiger viel. Het volgende moment lag ik in het ijsskoude water. Het voelde alsof duizenden botte messen in mijn huid sneden. Als een vreemde eend spartelde ik in het rond voordat ik onder het oppervlak verdween. De schaduwen boven mij bewogen in een surrealistisch lichtspel, als een macabere dans waar ik niet aan mee mocht doen. Wat een

afschuwelijke dood, dacht ik, terwijl ik door de kou het gevoel in mijn benen verloor. Bewoog ik ze nog? Bewoog er iets? Mijn ogen deden het nog wel. Knipperend probeerde ik me te oriënteren. Ik moest weg van het duister onder me. Ik moest lucht hebben, inademen. Wat stom. Wat stom dat ik niet kon zwemmen. Stom dat ik in het water was gevallen. Ik moest lucht hebben. Snel. Maar de kou drukte mijn longen ineen. Toen hoorde ik een dof geluid en voordat ik snapte wat er gebeurde trok het water me mee de diepte in.